Ο Σόρος, οι ΜΚΟ και το... δικαίωμα στην εξάρτηση (Θανάσης Τζιούμπας)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Ιουνίου, 2017

Ο Δήμος Αθηναίων και οι «χώροι εποπτευόμενης χρήσης»

Η πρόσφατη ανάληψη από τον Δήμο της Αθήνας μιας πρωτοβουλίας για τη δημιουργία χώρων «εποπτευόμενης χρήσης» ναρκωτικών, που εγκαινιάστηκε με μια ημερίδα όπου κοινωνικοί φορείς κλήθηκαν να καταθέσουν τις απόψεις τους και συνεχίζεται μια ανάληψη πρωτοβουλίας προς το υπουργείο Υγείας, επαναφέρει στο προσκήνιο τη συζήτηση για την **εξάρτηση και την στάση της κοινωνίας απέναντι στο φαινόμενο**.
Προηγήθηκε η άσκηση πιέσεων από μια ομάδα ΜΚΟ, μεταξύ των οποίων το PRAKSIS, η Θετική Φωνή, ο Διογένης (γνωστός από την καμπάνια για τη φαρμακευτική χρήση της κάνναβης) και, βέβαια, οι Ομότιμοι Χρήστες Ναρκωτικών Ουσιών(!). Ο κύριος δήμαρχος το σκέφτηκε πολύ σοβαρά και αποδέχτηκε την προοπτική δημιουργίας χώρων όπου οι εξαρτημένοι θα ασκούν το «δικαίωμα στην εξάρτηση» χωρίς να φρικάρουν οι πελάτες της τουριστικής βιομηχανίας.

Για το λόμπι των ΜΚΟ είναι γνωστές οι σχέσεις του με το ίδρυμα Ανοιχτή Κοινωνία του Σόρος. Το όραμα της «ανοιχτής κοινωνίας» του δισεκατομμυριούχου, που βάλθηκε να αλλάξει την παγκόσμια ιστορία, δεν περιορίζεται μόνο στις «έγχρωμες επαναστάσεις», ή στη συμβολή στη δημιουργία του προσφυγικού – μεταναστευτικού ρεύματος (που θα τροφοδοτήσει με εργατικά χέρια την καταρρέουσα δημογραφικά Δύση). Ένα ολιστικό όραμα δεν μπορεί παρά να έχει κεφάλαιο και για την κοινωνική συμπεριφορά και τις αξίες των κοινωνιών. Και στα πλαίσια αυτά, τόσο σε διεθνές (Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων του ΟΗΕ), όσο και εθνικό επίπεδο, επιστρατεύονται οι πρόθυμες ΜΚΟ.

Στη βάση της ρητορικής τους, **η εξάρτηση αναγορεύεται σε δικαίωμα**. Προσέξτε: Όχι ατομική επιλογή, που αδιαμφισβήτητα είναι, καθώς εμπεριέχει και την

ατομική ευθύνη, αλλά κοινωνικό δικαίωμα, σαν να μιλάμε για το δικαίωμα στην παιδεία, την υγεία, την ασφάλεια, ή το καθαρό περιβάλλον. Με την παραδοχή αυτή, η κοινωνία και η πολιτεία έχει λίγο ως πολύ την υποχρέωση να διασφαλίσει την άσκηση του δικαιώματος! Η εποπτεία της περιορίζεται στην «ασφαλή χρήση», **λες και οι κίνδυνοι από τα ναρκωτικά είναι μόνο οι μολυσμένες σύριγγες ή η νοθεία της ουσίας**.

Ο «δικαιωματισμός» της μετανεωτερικής παγκοσμιοποίησης επαναλαμβάνει τον εαυτό του: Όλα είναι ατομικό δικαίωμα. Η πιο ανελεύθερη ανθρώπινη συνθήκη, η εξάρτηση, μεταλλάσσεται σε ελευθερία . Δεν πρόκειται παρά για την ελευθερία του μέσου: ανάμεσα στον εαυτό και το συναίσθημα πρέπει να παρεμβληθεί μια ουσία με τον ίδιο τρόπο που ανάμεσα στο πρόσωπο και την ανάγκη πρέπει να παρεμβληθεί ένα αντικείμενο. Το βασίλειο του εμπορεύματος ως τρόπου πραγμάτωσης της ανάγκης.

Η κοινωνική φροντίδα γίνεται συνώνυμο της εξυπηρέτησης και, εν τέλει, της συντήρησης της εξάρτησης κάποιων μελών της κι όχι της ενθάρρυνσης και της βοήθειας ώστε να αποβάλουν την ταυτότητα του εξαρτημένου. Κι αν σήμερα αυτό εστιάζεται στη δημιουργία χώρων «εποπτευόμενης χρήσης», αύριο, όταν έξω από τους χώρους αυτούς θα έχει στηθεί η πιάτσα που θα τροφοδοτεί τη ζήτηση για την εποπτευόμενη χρήση, θα έρθει το πλήρωμα του χρόνου για το **αίτημα χορήγησης του ναρκωτικού από την ίδια την πολιτεία**, όπως οραματίστηκαν οι προφήτες της νέας αυτής εποχής Γρίβας, Οικονομόπουλος και, εν τέλει, ο κύριος Σόρος.

Σε κάθε περίπτωση, ένας βασικός στόχος θα έχει επιτευχθεί, σε συνέργεια με την παράλληλη καμπάνια για τη νομιμοποίηση της χρήσης των λεγόμενων «μαλακών», της κάνναβης, για φαρμακευτική ή «ψυχαγωγική» (!!!) χρήση. Και αυτός ο στόχος δεν είναι άλλος από τη **νομιμοποίηση στη συνείδηση της κοινωνίας της χρήσης ψυχοτρόπων ουσιών και η αποδοχή της εξάρτησης ως δικαιώματος** . Και αν προσθέσετε και τις συνέπειες της οικονομικής, κοινωνικής, πολιτισμικής και ηθικής κρίσης της εποχής μας, η εξάρτηση γίνεται μια «ενδιαφέρουσα προοπτική», τόσο για το άτομο όσο και για το σύστημα, ο πόνος και τα αδιέξοδα να μετουσιωθούν σε μια στάση βολικά **παράλυτου κοινωνικού όντος**.

(από την εφημερίδα Ρήξη φ. 134)